

ภัยเงียบ

นำเสนอเมื่อ : 8 เม.ย. 2552

Posted by ปากกาวนร ,

เดบีล - ดาวเทียม ภัยเงียบของเยาวชน

Posted by [ปากกาวนร](#),

ท้องฟ้าเริ่มมีดครึ้ม สายลมพัดกลืนอายุฝนเข้ามาที่หน้าต่างชั้นสาม ที่พักอาศัยของผู้เขียนย่านสี่แยกรัชดา - สุทธิสาร

พั่ง...สายลมมิได้พัดพาแต่กลิ่นอายฝนเท่านั้น แต่ยังมีหอบละอองฝุ่นเข้ามาสัมผัสใบหน้าและร่างกายของผู้เขียนอีกด้วย “ไม่ไหวแล้วห้องสกปรกแน่” ผมต้องเลื่อนหน้าต่างปิดทันทีเพื่อกันละอองฝุ่นและละอองฝน ที่มีที่ทาวาจะตกในเวลาอันไกล

ถนนหน้าที่พักไม่ค่อยมีผู้คนพลุกพล่านมากนัก เจียบสงบสำหรับนั่งคิดงานเขียน นั่งคิดเหม่อมองท้องฟ้าและผืนดิน อยู่สักกระยะหนึ่งด้วยความที่คิดไม่ออกสมองไม่แล่น

ผมมองดูความเป็นไปของซอยที่พักอยู่สักกระยะหนึ่ง “โปะะ ๑ แป๊ะ ๑ ตีมันเลยมันจะได้อะไรบ้าง” ผมเหลียวมองกลับไปตามเสียงที่ลอยมากระทุบหูในทันใด และสังเกตเห็นเด็กผู้ชายสองคนคาดว่าจะเป็น สองพี่น้อง ซึ่งคนพี่ถือสมุดเล่มสีเหลืองพาดพันกับสุนัขหนาบาน อย่างสนุกสนาน

ผมมองอิริยาบถของเด็กทั้งสองพี่น้องแล้วน่าจะคิดว่าการกระทำที่ พี่ชายจิกหัวสุนัขขึ้นมาและเอาสมุดพาดหรือการเอาสมุดพาดโดยไม่แยงมีอันหนึ่ง เต็มไปความรุนแรงที่กระทำต่อสัตว์รวมโลกของเรา และอาจเป็นสุนัขของตัวเองด้วยซ้ำ แต่สุนัขตัวนั้นก็มิได้ตอบโต้เด็กสองคนแต่อย่างใดทั้งสิ้น อีกทั้งไม่มีผู้ใหญ่คนใดเข้าไปห้ามปราม แม้กระทั่งผู้ที่เดินสัญจรไปมา

เกิดคำถามขึ้นในใจของผู้เขียนว่า “สุนัขตัวนั้นทำผิดอะไร?” และ “เด็กมีพฤติกรรมความรุนแรงได้อย่างไร?”

สังคมในกรุงเทพมหานคร เป็นสังคมเมืองที่มีผู้คนอยู่มากมาย จะเห็นว่าจะมองไปทางใดก็พบแต่ตึก อาคารสูง เต็มไปทุกตารางเมตร อีกทั้งพ่อแม่ผู้ปกครองต่างหมั่นเพียรทำงานเพื่อหาเลี้ยงครอบครัว จนบางครั้งอาจหลงลืมแบ่งเวลาให้กับลูกของตัวเอง จนกระทั่งเด็กต้องพึ่งพาสื่อและเทคโนโลยีต่าง ๆ สำหรับคลายความเหงา หาเพื่อน และฆ่าเวลาความเหงาให้ผ่านไปในวันแต่ละวัน เช่นการดูโทรทัศน์การดูตามเคเบิลทีวี หรือการใช้อินเทอร์เน็ตในการเล่นเกม เป็นต้น

ผู้อ่านคงได้เคยรับชมภาพยนตร์ “The Mask หน้ากากเทวดา ภาค 2” กันมาบ้าง ซึ่งมีอยู่ฉากหนึ่งที่พ่อของเด็ก (ลูกครึ่งเทวดา) ต้องเลี้ยงลูกและทำงานอยู่กับบ้าน โดยที่พ่อของเด็กให้ความสนใจกับงานที่จะต้อง Present มากกว่าที่จะดูแลลูก จึงปล่อยให้ลูกให้อยู่กับโทรทัศน์ตลอดทั้งวัน จนเด็กซึมซับการกระทำของการดู และเกิดพฤติกรรมเลียนแบบ โดยกระทำกับหมาที่บ้านจนเฉกเช่นเดียวกับภาพการดูที่โดนชมทางโทรทัศน์

ใช่ครับ...ฉากในภาพยนตร์เรื่องนี้ต้องการสื่อถึงการมอบความรัก และให้เวลากับเด็ก แม้ว่าจะเป็นเพียงเวลาอันเล็กน้อยก็ตาม เพียง 5 – 10 นาที เด็กก็ได้รับรู้ความอบอุ่นของพ่อและแม่ได้แล้ว แต่การสื่อความหมายของภาพยนตร์เรื่องนี้อีกนัยยะหนึ่งก็คือความอันตรายของการเปิดรับสื่อโทรทัศน์และพฤติกรรมเลียนแบบของเด็ก

“เคเบิลทีวี” หรือ “จานดาวเทียมรับสัญญาณโทรทัศน์” เป็นสื่อที่มีอิสระและปราศจากการควบคุมเนื้อหา ซึ่งต่างจาก “ฟรีทีวี” ที่สแกนเนื้อหาแล้ว ดูดเสียงอีก ดัดสัญลักษณ์จัดกลุ่มคุณนิตินอน และปล่อยออกอากาศ แต่สื่อเคเบิลและจานดาวเทียม กลับมีรายการทั้งภาพยนตร์แนวแอคชั่น บู๊ล้างผลาญ ไซเบอร์ความรุนแรง หรือการดูที่แม่ดูมีความน่ารัก แต่แฝงด้วยการใช้ภาษาคำพูดที่หยาบคาย และการใช้ความรุนแรงแก่ผู้ที่อ่อนแอกว่า ฉายอยู่อย่างเปิดเผย

“สื่อโทรทัศน์อิสระเฉกเช่นนี้ น่ากลัวกว่าสื่อฟรีทีวีเสียอีก” ซึ่งเป็นภัยเงียบต่อพฤติกรรมและความคิดของเด็กและเยาวชน ในยุคของเทคโนโลยีก้าวหน้า

การควบคุมสื่อประเภทนี้จากภาครัฐ หรือภาคเอกชน แม้กระทำได้ยาก แต่ก็สามารถควบคุมได้โดยพ่อแม่และผู้ปกครองที่ต้องทำความเข้าใจ และเอาใจใส่ต่อบุตรหลาน อธิบายคุณธรรมและจริยธรรมควบคู่ไปกับการเสพสื่อ เพียงเท่านี้ก็สามารถสร้างภูมิคุ้มกันให้แก่บุตรหลานของเราได้ในระดับที่ถือว่ามีความปลอดภัยจากการเสพสื่อแล้ว

ขอบคุณเจ้าของบทความ.... ภัยเงียบของเยาวชน ...tew2497@hotmail.com